YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (viides jaosto)

11 päivänä tammikuuta 2007 *

Asiassa C-437/05,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Okresní soud v Českém Krumlově (Tšekin tasavalta) on esittänyt 28.11.2005 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 5.12.2005, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Jan Vorel

vastaan

Nemocnice Český Krumlov,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja R. Schintgen (esittelevä tuomari) sekä tuomarit A. Borg Barthet ja M. Ilešič,

* Oikeudenkäyntikieli: tšekki.

julkisasiamies: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
kirjaaja: R. Grass,

päätettyään ratkaista asian perustellulla määräyksellä työjärjestyksensä 104 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan nojalla,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee tietyistä työajan järjestämistä koskevista seikoista 23.11.1993 annetun neuvoston direktiivin 93/104/EY (EYVL L 307, s. 18), sellaisena kuin se on muutettuna 22.6.2000 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2000/34/EY (EYVL L 195, s. 41; jäljempänä direktiivi 93/104) sekä tietyistä työajan järjestämistä koskevista seikoista 4.11.2003 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/88/EY (EUVL L 299, s. 9), jolla direktiivi 93/104 on kumottu ja korvattu 2.8.2004 lähtien, tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa kantajana on Vorel ja vastaajana hänen työnantajansa Nemocnice Český Krumlov (Český Krumlovin sairaala, jäljempänä NČK), ja se koskee direktiiveissä 93/104 ja 2003/88 tarkoitetun käsitteen työaika määrittämistä lääkärin sairaalassa suorittaman päivystyksen osalta sekä päivystyksen johdosta maksettavaa palkkaa.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön oikeussäännöt

3 Direktiivi 93/104 on annettu EY:n perustamissopimuksen 118 a artiklan (EY:n perustamissopimuksen 117–120 artikla on korvattu EY 136–EY 143 artiklalla) perusteella, kun taas direktiivin 2003/88 oikeusperustaksi mainitaan EY 137 artikla.

4 Direktiivin 93/104 1 artiklan, joka otsikkona on "Tarkoitus ja soveltamisala", mukaan direktiivissä vahvistetaan turvallisuutta ja terveyttä koskevat vähimmäisvaatimukset työajan järjestämistä varten ja sitä sovelletaan kaikkeen yksityiseen ja julkiseen toimintaan merenkulkijoita lukuun ottamatta.

5 Direktiivin 93/104 2 artiklassa, jonka otsikkona on "Määritelmät", säädetään seuraavaa:

"Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

1) 'työajalla' ajanjaksoa, jonka aikana työntekijä tekee työtä, on työnantajan käytettävissä ja suorittaa toimintaansa tai tehtäviään kansallisen lainsäädännön ja/tai käytännön mukaisesti

2) 'lepoajalla' ajanjaksoa, joka ei ole työaikaa

– –."

6 Kyseisen direktiivin 3–6 artiklassa säädetään toimenpiteistä, jotka jäsenvaltioiden on toteutettava sen varmistamiseksi, että jokainen työntekijä saa muun muassa päivittäiset vähimmäislepoajat, viikoittaiset vähimmäislepoajat sekä tauon, ja siinä säädetään myös viikoittaisesta enimmäistyöajasta.

7 Direktiivin 93/104 18 artiklan 1 kohdan a alakohdan, sellaisena kuin se on alkuperäisessä muodossaan, mukaan jäsenvaltioiden oli saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 23.11.1996 tai varmistettava viimeistään kyseisenä päivänä, että työmarkkinaosapuolet olivat toteuttaneet toimenpiteet sopimuksin, ja jäsenvaltioiden oli toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet, jotta ne voivat milloin tahansa varmistaa kyseisessä direktiivissä asetettujen tulosten saavuttamisen.

8 Kuten direktiivin 2003/88 ensimmäisestä perustelukappaleesta käy ilmi, direktiivin tarkoituksena on selkeyden vuoksi kodifioida direktiivin 93/104 säännökset.

9 Direktiivi 2003/88 tuli sen 28 artiklan mukaisesti voimaan 2.8.2004.

10 Direktiivin liitteessä II olevan taulukon mukaan direktiivin 93/104 1–6 artikla vastaavat direktiivin 2003/88 1–6 artiklaa, ja lisäksi näiden säännösten sanamuoto on käytännöllisesti katsoen identtinen.

Kansallinen lainsäädäntö

11 Tšekin tasavallassa määritellään työtä koskevista säännöksistä annetun lain nro 65/1965, sellaisena kuin se oli voimassa 1.5.2004, 83 §:ssä työaika ”ajanjaksoksi,

jonka aikana työntekijä on velvollinen tekemään työtä työnantajalleen", lepoaika "ajanjaksoksi, joka ei ole työaikaa" ja päivystys "ajanjaksoksi, jonka aikana työntekijä on valmiina ryhtymään sellaiseen työhön työsopimuksen mukaisesti, joka on kiireellisissä tapauksissa suoritettava työajan ulkopuolella".

12 Saman lain 95 §:ssä, jonka otsikkona on "Päivystys", säädetään seuraavaa:

"1) Päivystystyön teettämisen edellytyksenä on, että on olemassa mahdollisesti sellaista kiireellistä työtä, joka on tehtävä työntekijän työajan ulkopuolella. Päivystys voidaan suorittaa työpaikalla tai muussa työntekijän kanssa sovitussa paikassa.

2) Työnantaja voi sopia työntekijän kanssa enintään 400 tunnin päivystyksestä vuodessa. Työnantaja voi sopia työntekijän kanssa myös muussa paikassa suoritettavasta päivystyksestä. Työnantaja voi määrätä työntekijän suorittamaan päivystystä sopimukseen perustuvan päivystyksen puitteissa. Yrityskohtaisessa työsopimuksessa voidaan rajoittaa työpaikalla suoritettavan päivystyksen soveltamisalaa, ja siinä voidaan määrätä mahdollisesti päivystyksen suorittamisesta muussa, työntekijän kanssa sovitussa paikassa.

3) Työntekijällä on oikeus palkkaan silloin, kun hän suorittaa työtehtäviä päivystyksen aikana; viikoittaisen työajan ylittävän päivystyksen puitteissa suoritettu työskentely katsotaan ylityöksi, ja se on laskettava mukaan ylityötä koskevien rajojen osalta huomioon otettavaan työhön.

4) Päivystystä, jonka aikana ei suoriteta työtehtäviä, ei lasketa mukaan työaikaan; työntekijällä on oikeus saada tältä ajanjaksolta korvausta erityisten säännösten [päivystyksestä maksettavasta palkasta ja sitä koskevasta palkkauksesta ja keskipalkasta annettu laki nro 1/1992, sellaisena kuin se on muutettuna, ja julkisella alalla ja eräiden muiden laitosten ja elinten palveluksessa suoritetusta päivystyksestä annettu laki nro 143/1992, sellaisena kuin se on muutettuna] mukaisesti."

13 Lain nro 1/1992 15 §:ssä, jonka otsikkona on "Päivystyksestä suoritettava korvaus", säädetään seuraavaa:

"Jos päivystyksestä [työtä koskevista säännöksistä annetun lain 95 §] maksettavasta korvauksesta ei ole määrätty työehtosopimuksessa tai työsopimuksessa, korvauksen, johon työntekijällä on oikeus jokaiselta päivystystunnilta, suuruus on vähintään 20 prosenttia keskimääräisestä tuntipalkasta, silloin kun päivystys suoritetaan työpaikalla, ja 10 prosenttia keskimääräisestä tuntipalkasta silloin, kun päivystys suoritetaan työpaikan ulkopuolella."

14 Lain nro 143/1992 19 §:ssä, jonka otsikkona on "Päivystyksestä suoritettava korvaus", säädetään seuraavaa:

"1) Työnantaja maksaa työntekijälle työpaikalla työajan ulkopuolella suoritettavasta päivystyksestä [työtä koskevista säännöksistä annetun lain 95 §] päivystystunnista 50 prosentin ja pyhäpäivinä 100 prosentin korvauksen sen kuukauden, jona päivystys suoritettiin, aikana maksetun palkan, henkilökohtaisesta lisän ja erityisestä lisän yhtä työtuntia vastaavasta suhteellisesta osasta ilman ylityötä.

2) Työnantaja maksaa työntekijälle työpaikan ulkopuolella ja työajan ulkopuolella suoritettavasta päivystyksestä päivystystunnilta 15 prosentin ja pyhäpäivinä 25 prosentin korvauksen sen kuukauden, jona päivystys suoritettiin, aikana maksetun palkan, henkilökohtaisesta lisän ja erityisestä lisän yhtä työtuntia vastaavasta suhteellisesta osasta ilman ylityötä.

3) Jos työntekijä suorittaa päivystyksen aikana työtehtäviä, hänellä on oikeus palkkaan. Sellaisessa tapauksessa hänelle ei makseta päivystyskorvausta."

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

15 Ennakkoratkaisupyynnöstä käy ilmi, että Vorel työskentelee lääkärinä NČK:ssa toistaiseksi voimassa olevan työsopimuksen perusteella.

16 NČK vaati Vorelia suorittamaan 1.5.2004–31.10.2004 välisenä aikana päivystystä hänen työpaikallaan ja maksoi hänelle tästä kansallisessa päivystystä koskevassa lainsäädännössä erityisesti säädetyn määrän mukaisen korvauksen.

17 Vorel riitautti tämän korvauksen laskutavan Okresní soud v Českém Krumlově (Český Krumlovin alioikeus) ja vaati tuomioistuinta velvoittamaan NČK:n maksamaan hänelle lisäpalkkana 29 151 CZK:n suuruisen summan korkoineen; vaadittu määrä vastaa hänelle hänen kyseisenä ajanjaksona suorittamistaan sairaalapäivystyksistä maksetun korvauksen ja sen palkan välistä erotusta, joka hänelle olisi pitänyt maksaa, jos päivystys olisi katsottu normaaliksi työn tekemiseksi.

18 Vorelin vaatimus perustuu yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-151/02, Jaeger, 9.9.2003 antamaan tuomioon (Kok. 2003, s. I-8389), jonka mukaan lääkärin fyysistä paikallaoloa sairaalassa edellyttävää päivystystä (Bereitschaftsdienst) on pidettävä kokonaisuudessaan kyseisessä direktiivissä tarkoitettuna työaikana, vaikka asianomaisella on lupa levätä työpaikallaan niinä jaksoina, joina häntä ei pyydetä suorittamaan työtehtäviä. Vorel katsoo tämän tuomion perusteella, että hänen koko sairaalapäivystyksen aikana suorittamansa suorituksen kestoa on pidettävä direktiiveissä 93/104 ja 2003/88 tarkoitettuna "työaikana" ja että tästä seuraa direktiivien mukaisesti, että NČK:n on maksettava hänelle tästä sama korvaus kuin se maksaisi siinä tapauksessa, että Vorel olisi todellisuudessa suorittanut työtehtäviä, vaikka osa tästä ajasta oli kulunut siihen, että hän odotti varsinaista työtä.

19 NČK katsoo sen sijaan ensinnäkin, että se oli menetellyt Vorelille maksettavaa korvausta laskettaessa voimassa olevan kansallisen lainsäädännön mukaisesti ja että tämän lainsäädännön mukaan sellaista päivystystä, jonka aikana ei ole suoritettu mitään työtehtäviä, ei katsota varsinaiseksi työajaksi mutta siitä maksetaan kuitenkin tietty rahakorvaus. Edellä mainitusta asiassa Jaeger annetusta tuomiosta seuraa ainoastaan, että sellaista päivystystä, jonka aikana lääkäri ei harjoita varsinaista toimintaa, ei ole pidettävä direktiivissä 93/104 tarkoitettuna lepoaikana. NČK toteaa vielä, että direktiivin 2003/88 muuttamisesta keskustellaan parhaillaan ja nämä keskustelut koskevat erityisesti yhteisön oikeuden määritelmää työajasta.

20 Koska Okresní soud v Českém Krumlov katsoi näissä olosuhteissa, että sen käsiteltäväksi saatetun asian ratkaiseminen riippuu yhteisön oikeuden tulkinnasta, se päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

"Kun otetaan huomioon yhdenmukaisuusnäkökohdat direktiivin 93/104 ja Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen asiassa – – Jaeger antaman tuomion suhteen, onko työoikeudellisia kysymyksiä arvioitaessa aikaa, jolloin lääkäri odottaa työtä päivystäessään työpaikalla sairaalassa, pidettävä työn tekemisenä?"

Ennakkoratkaisukysymys

21 Työjärjestyksen 104 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan on niin, että jos ennakkoratkaisukysymykseen annettava vastaus on selvästi johdettavissa oikeuskäytännöstä, yhteisöjen tuomioistuin voi kuultuaan julkisasiamiestä koska tahansa ratkaista asian perustellulla määräyksellä, jossa viitataan sen asiaa koskevaan oikeuskäytäntöön. Yhteisöjen tuomioistuin katsoo, että näin on esillä olevassa asiassa.

22 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin kysyy kysymyksellään pääasiallisesti sitä, onko direktiivejä 93/104 ja 2003/88 tulkittava siten, että direktiivit ovat esteenä sellaiselle jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan lääkärin fyysistä paikallaoloa itse työpaikalla edellyttävän päivystyksen puitteissa suorittamaa sellaista päivystystä, jonka aikana hän ei harjoita varsinaista toimintaa, ei yhtäältä katsota näissä direktiiveissä tarkoitetuksi "työajaksi" ja tällaisesta päivystyksestä toisaalta maksetaan todelliseen työsuoritukseen sovellettavan taulukon mukaista korvausta alhaisempi korvaus.

23 Tältä osin on syytä palauttaa mieliin, että vakiintuneesta oikeuskäytännöstä seuraa, että direktiivin 93/104 tarkoituksena on vahvistaa vähimmäisvaatimukset, joilla parannetaan työntekijöiden elin- ja työoloja lähentämällä erityisesti työajan kestoa koskevia kansallisia säännöksiä. Tämän yhteisön tasolla tapahtuvan työaikajärjestelyjä koskevan lainsäädännön lähentämisen tarkoituksena on taata työntekijöiden turvallisuuden ja terveyden parempi suojelu varmistamalla se, että työntekijöillä on riittävät vähimmäislepoajat, ennen kaikkea vuorokautiset ja viikoittaiset, sekä asianmukaiset tauot, ja säätämällä viikoittaisen keskimääräisen työajan enimmäismäärä 48 tuntiin, minkä osalta on nimenomaisesti täsmennetty, että se sisältää

ylityön. Tämän direktiivin eri säännökset enimmäistyöajan ja vähimmäislepoajan osalta ovat yhteisön sosiaalioikeuden sääntöjä, jotka ovat erityisen tärkeitä ja joita on sovellettava jokaiseen työntekijään (ks. asia C-14/04, Dellas ym., tuomio 1.12.2005, Kok. 2005, s. I-10253, 40, 41 ja 49 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

24 Erityisesti direktiivissä 93/104 tarkoitetun käsitteen "työaika" osalta yhteisöjen tuomioistuin on todennut toistamiseen, että kyseisessä direktiivissä määritellään työaika ajanjaksoksi, jonka työntekijä käyttää työhön, on työnantajan käytettävissä ja tekee työtä tai suorittaa tehtäviään kansallisen lainsäädännön ja/tai käytännön mukaisesti, ja että tämä käsite on ymmärrettävä lepoajan vastakohdaksi, koska nämä kaksi käsitettä ovat toisensa poissulkevia (em. asia Dellas ym., tuomion 42 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

25 Yhteisöjen tuomioistuin on täsmentänyt tässä yhteydessä, että direktiivissä 93/104 ei säädetä työn ja levon välimuodosta eikä yhtenä tässä direktiivissä tarkoitetun "työajan" käsitteen ominaispiirteenä tämän direktiivin mukaan ole työntekijän työnteon intensiivisyys tai tuottavuus (em. asia Dellas ym., tuomion 43 kohta).

26 Yhteisöjen tuomioistuin on todennut tältä osin myös, että direktiivissä 93/104 tarkoitetut "työajan" ja "lepoajan" käsitteet ovat yhteisön oikeuden käsitteitä, jotka on määriteltävä objektiivisten ominaispiirteiden avulla kyseisen direktiivin – jolla vahvistetaan vähimmäismääräykset työntekijöiden elin- ja työolojen parantamiseksi – systematiikkaan ja tarkoitukseen tukeutumalla. Vain tällaisella itsenäisellä tulkinnalla voidaan varmistaa direktiivin täysi tehokkuus ja kyseisten käsitteiden yhdenmukainen tulkinta kaikissa jäsenvaltioissa (ks. em. asia Dellas ym., tuomion 44 ja 45 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

27 Yhteisöjen tuomioistuin on päätellyt tästä, että päivystystä, jonka työntekijä suorittaa olemalla fyysisesti läsnä työnantajansa tiloissa, on kokonaisuudessaan pidettävä direktiivissä 93/104 tarkoitettuna "työaikana" riippumatta asianomaisten päivystyksen aikana todellisuudessa suorittamista työtehtävistä (ks. em. asia Dellas ym., tuomion 46 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

28 Se, että päivystykseen kuuluu passiivisia jaksoja, on tässä yhteydessä täysin merkityksetöntä. Nimittäin ratkaisevana tekijänä sille, onko tällaisella päivystyksellä, jota työntekijä tekee työpaikallaan, katsottava olevan direktiivissä 93/104 tarkoitettuja työajan ominaispiirteitä, on se, että työntekijä on velvollinen olemaan fyysisesti läsnä työnantajan osoittamassa paikassa ja siellä työnantajan käytettävissä voidakseen välittömästi suorittaa ne työtehtävät, joita kulloinkin tarvitaan. On siis katsottava, että nämä velvoitteet kuuluvat työntekijän työtehtäviin (ks. em. asia Dellas ym., tuomion 47 ja 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

29 Koska direktiivin 2003/88 1–6 artiklan sanamuoto on käytännöllisesti katsoen identtinen direktiivin 93/104 1–6 artiklan kanssa, niiden tulkintaa, sellaisena kuin se on palautettu mieliin tämän määräyksen 24–28 kohdassa, voidaan täysin käyttää myös direktiivin 2003/88 osalta.

30 Sillä seikalla, että valmistelu direktiivin 2003/88 mahdolliseksi muuttamiseksi on meneillään Euroopan unionin neuvostossa, ei ole merkitystä tämän osalta varsinkaan siksi, että pääasiassa kysymyksessä olevat työsuoritukset tehtiin vuoden 2004 kuluessa.

31 Näin ollen on katsottava, että lääkärin työpaikallaan suorittaman päivystyksen puitteissa ajanjaksot, joiden aikana hän odottaa, että hänen suoritettavakseen tulee

varsinaista työtä, on katsottava kokonaisuudessaan direktiiveissä 93/104 ja 2003/88 tarkoitetuksi työajaksi ja mahdollisesti ylityöksi, jotta taataan, että näissä kahdessa direktiivissä työntekijöiden turvallisuuden ja terveyden tehokasta suojaamista varten annettuja työn ja levon kestoa koskevia vähimmäisvaatimuksia noudatetaan.

32 Siltä osin kuin kysymys on pääasiassa kysymyksessä olevan kaltaisen järjestelmän mahdollisesta vaikutuksesta asianomaisille työntekijöille maksettavaan palkkaan, on todettava, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä seuraa, että direktiivin 93/104 7 artiklan 1 kohdan palkallisen vuosiloman kaltaisen erityisen tapauksen osalta tehtyä poikkeusta lukuun ottamatta (ks. asia C-173/99, BECTU, tuomio 26.6.2001, Kok. 2001, s. I-4881; yhdistetyt asiat C-131/04 ja C-257/04, Robinson-Steele ym., tuomio 16.3.2006, Kok. 2006, s. I-2531 ja asia C-124/05, Federatie Nederlandse Vakbeweging, tuomio 6.4.2006, Kok. 2006, s. I-3423), kyseisessä direktiivissä rajoitutaan säätämään ainoastaan tietyistä työajan järjestämistä koskevista seikoista siten, että direktiiviä ei periaatteessa sovelleta työntekijöiden palkkaukseen (ks. em. asia Dellas ym., tuomion 38 kohta).

33 Tämän osalta on lisättävä, että asiassa Jaeger annetussa tuomiossa, johon ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin viittaa yhteisöjen tuomioistuimelle esittämässään kysymyksessä, yhteisöjen tuomioistuin on todennut tuomion 26 kohdassa, että kansallisessa tuomioistuimessa vireillä oleva oikeudenkäynti koskee yksinomaan päivystysjaksoihin liittyviä työoikeudellisia näkökohtia eikä niiden korvaamisen edellytyksiä.

34 Lisäksi koska perustelut ovat identtiset, tämän määräyksen 32 kohdassa esitettyä tulkintaa voidaan käyttää direktiivin 2003/88 osalta.

35 Tällaisessa tilanteessa direktiivit 93/104 ja 2003/88 eivät ole esteenä sellaisen jäsenvaltion lainsäädännön soveltamiselle, jossa työntekijän palkkausta varten otetaan työntekijän työpaikallaan suorittaman päivystyksen osalta huomioon eri tavalla sellaiset ajanjaksot, joiden aikana todellisuudessa suoritetaan työtehtäviä, ja

ajanjaksot, joiden aikana ei tehdä mitään varsinaista työtä edellyttäen, että tällaisella järjestelyllä taataan kokonaisuudessaan näillä direktiiveillä työntekijöiden terveyden ja turvallisuuden tehokasta suojaamista varten työntekijöille annettujen oikeuksien tehokas vaikutus.

36 Edellä olevien seikkojen perusteella ennakkoratkaisukysymykseen on vastattava, että direktiivejä 93/104 ja 2003/88 on tulkittava siten, että

– ne ovat esteenä sellaiselle jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan lääkärin fyysistä paikallaoloa itse työpaikalla edellyttävän päivystyksen puitteissa suorittamaa päivystystä, jonka aikana hän ei harjoita mitään varsinaista toimintaa, ei katsota kokonaisuudessaan näissä direktiiveissä tarkoitetuksi "työajaksi"

– ne eivät ole esteenä sellaisen jäsenvaltion lainsäädännön soveltamiselle, jossa työntekijän palkkausta varten otetaan työntekijän työpaikallaan suorittaman päivystyksen osalta huomioon eri tavalla sellaiset ajanjaksot, joiden aikana todellisuudessa suoritetaan työtehtäviä, ja sellaiset ajanjaksot, joiden aikana ei tehdä mitään varsinaista työtä, edellyttäen, että tällaisella järjestelyllä taataan kokonaisuudessaan näillä direktiiveillä työntekijöiden terveyden ja turvallisuuden tehokasta suojaamista varten työntekijöille annettujen oikeuksien tehokas vaikutus.

Oikeudenkäyntikulut

37 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä yhteisöjen tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (viides jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Tietyistä työajan järjestämistä koskevista seikoista 23.11.1993 annettua neuvoston direktiiviä 93/104/EY, sellaisena kuin se on muutettuna 22.6.2000 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2000/34/EY, sekä tietyistä työajan järjestämistä koskevista seikoista 4.11.2003 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 2003/88/EY on tulkittava siten, että

– **ne ovat esteenä sellaiselle jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan lääkärin fyysistä paikallaoloa itse työpaikalla edellyttävän päivystyksen puitteissa suorittamaa päivystystä, jonka aikana hän ei harjoita mitään varsinaista toimintaa, ei katsota kokonaisuudessaan näissä direktiiveissä tarkoitetuksi "työajaksi"**

– **ne eivät ole esteenä sellaisen jäsenvaltion lainsäädännön soveltamiselle, jossa työntekijän palkkausta varten otetaan työntekijän työpaikallaan suorittaman päivystyksen osalta huomioon eri tavalla sellaiset ajanjaksot, joiden aikana todellisuudessa suoritetaan työtehtäviä, ja sellaiset ajanjaksot, joiden aikana ei tehdä mitään varsinaista työtä edellyttäen, että tällaisella järjestelyllä taataan kokonaisuudessaan näillä direktiiveillä työntekijöiden terveyden ja turvallisuuden tehokasta suojaamista varten työntekijöille annettujen oikeuksien tehokas vaikutus.**

Allekirjoitukset